

Urunk megkeresztelkedésére: forradalom, világosság, bűnbánat

Korunk a legnagyobb forradalmárok közé sorolja nemcsak Keresztelő Szent Jánost, hanem a mi Urunkat, az Úr Jézust is. Pedig a múlt század első felében élő katolikus elődeink számára a forradalom szónak nem volt pozitív kicsengése. Tudatában voltak annak, hogy a forradalom a fennálló társadalmi rend szétzilálására irányul, majd az alapok megsemmisítése után valamiféle új, „forradalmi” megvalósítására törekszik. Ez a tudat mára teljesen elenyészett. A forradalom eszménye a köztudatban, még a katolikusban is, már nem bír semmiféle negatív tartalommal. Így manapság, ha forradalomról beszélnek, senki sem ütközik meg a Nagy Októberi Forradalom vagy az Őszirózsás Forradalom következményein és eredményein. Szégyenlősen szemet hunynak felettük. Sőt, a nagy változásokat ma már szinte mindig forradalminak tartják, azt sugallva, hogy ezek az események az emberiség javát szolgálják, és előmozdítják a közjót. Így lett Európának bársonyos forradalma, narancsos forradalma, sőt a napilapok hasábjain egy újabb világméretű forradalom bontakozik ki előttünk, amelyet az egyházi dolgok iránt újabban szokatlanul hevesen érdeklődő újságírók Ferenc pápa nevéhez kötnek.

Pedig ha az evangélium fényébe helyezzük a forradalom valóságát, igazat kell adjunk elődeinknek. Mert mi az evangélium fénye? Az élet, ami az emberek világossága (János 1,4). Mindent az élet mércéjével kell mérjünk. Tehát fontos feltenni a kérdést: több lesz-e az élet a forradalom, az emberi társadalmat forrásba hozó mozgalmak eredményeként? Tudjuk azt is: aki forral, az a meglevő, élő anyagot forráspontjáig hevíti abból a célból, hogy eredeti alakját elveszítse és a benne levő életet kiölje. Ez után a felforraló szándékának megfelelően a már halott és régi formájától megfosztott anyag új alakot kap. De élettelen marad. Legyen bármilyen szépen és jól megformázva, életet ebbe az újraformált testbe már nem képes belelehelni az, aki felforralta. Halottá válik.

Minden élő test megszenvedti a forralás műveletét. Egyik sem éli túl. És bárhogy és bármiképp tekintünk Krisztus titokzatos testére, az Egyházra, a forradalmi mozgalmat ő sem képes túlélni, hiszen emberek testéből álló formája van és ez a forma élő. Ha az Egyház, az Úr Jézus óta organikusan növekvő testét lázítják és forradalmi irányelvek segítségével beteggé teszik, tagjai egy idő után elhalnak, formátlan anyaggá válnak. Ezért nem helyes, sőt egyenesen veszélyes az Egyház esetében forradalomról beszélni, és áhítozni, hogy hassa át a forradalmi lelkület. Semelyik, így a jelenlegi vezetéstől se lehet az Egyház forradalmasítását elvárni abban a reményben, hogy a látszólag agonizáló test megerősödjön és életre keljen. Mert miért lenne életének hasznára a már lázas beteg testnek a mindent elpusztít forró fürdő?

Újra és újra hangsúlyozni kell: az Evangélium üzenete szerint az élet az emberek világossága. És ennek az életnek a fényében kell nézni és látni mindent, ennek ismeretében kell mindent mérlegelni. Mert az Atya akarata az, hogy az élet bőségben legyen (János 10,10). Ami él, az mind az Isten dicsőségét hirdeti. Az Úr Jézus titokzatos testének élete az Egyházon keresztül válik láthatóvá. Ha kiöljük belőle az életet élettelen masszává válik. Gyömszölhetjük, dagaszthatjuk bárhogy is. Különböző praktikákkal mozgathatjuk ezt az alakatlan formációt, elhitelve másokkal, hogy élő. De a forradalmunkkal már kiöltük belőle az életet. Halott. Akinek füle van, hallja meg!

Mire lenne jó nekünk, kinek kell egy napilapok és folyóiratok által gerjesztett Vatikánvezette forradalom? Az Egyháznak biztosan nem kell. Tisztában van-e azzal az, aki ezt a terminológiát használja, mit is jelent? Ki nevezi Ferenc pápa uralkodását egyáltalán forradalomnak? Vagy megint a korszellem, a gonosz propagandáját halljuk? Vagy talán a pápa szándéka az lenne, hogy a rábízott testet elpusztítsa? Talán nem tudja, mit cselekszik? Ki lát ma tisztán, ki tudja feloldani ezt a sok szörnyű ellentmondást? Miért nem láthatunk a számunkra legfontosabb kérdésekben tisztán? Miért kívánnak tőlünk vak hitet?

Egy dolgot azonban biztosan látni. Egészen kristálytisztán. Aki ezt nem látja, bizony vak: az élet nem növekszik, hanem fogyatkozik. Gyönyörű otthonunk, az Isten által étellel beborított Föld nevű bolygó organikus szövetét egyre fokozódó sebességgel, egyre eredményesebben ziláljuk és pusztítjuk. Felkiáltójelként látjuk a családok pusztulását, a szodómia terjedését és a cinikus békefelhívások sorozatát. Templomok százait zárják be, szemináriumok és szerzetesházak ürülnek ki. Drasztikusan csökken a keresztelesek száma. Ki ébreszt fel minket csipkerózsika álmunkból? A Keresztelő nem békét hirdetett a pusztában, hanem megtérést az Istenhez, az élet forrásához, hogy lemoszuk a bűnt és életet adjunk mindenkinek, aki velünk kapcsolatban van. És egész Jeruzsálem kiment hozzá és hallgatta a teveszörbe öltözött prófétát. Pedig nem azt hirdette, hogy pusztítsák meg Heródest vagy fogadják el Pilátus diszkriminatív intézkedéseit a görög betelepítésekkel kapcsolatban. Nem ez volt nála a téma.

A bűn eltussolása mérgezi a testet és a lelket, nem engedi az élet kibontakozását. Nemhiába mutatott példát az Úr Jézus, akinek nem volt szüksége az alámerítkezésre. Viszont meg kellett mutassa tanítványainak, hogy minden emberek közötti cselekvés kezdete a bűnbánat. És mivel a mi Urunk ember is volt, másképp nem cselekedhetett. Tehát Jézus nem békecsókkal ment a világ hatalmasai elé, és nem csókolta meg Kaifást vagy Pilátust. Nem adta fel a világgal és az akkori vallásossággal inkompatibilis nézeteit, hanem párbeszédet folytatott a farizeusokkal, rámutatott a zelóták és az esszénusok hibáira, és kitért a szaduceusok pártoskodása előtt. Ha a Keresztelő megtette, aki pedig minden prófétánál nagyobb volt, mi miért nem vagyunk elég bátrak rámutatni a mi Urunkra: íme, itt van, aki elveszi a világ bűneit! Ki enyhíti ma a világ lázát békecsókok és elcsépelte jelmondatok helyett a bűnbánat enyhítő és életet adó folyóvizével?

Bálint Zsolt